

Makulaturforretning ind i Debatten, thi Ingen har lavet et Lovforslag, der mere fortjener denne Benværelse, end denne Lov. Den er mere Makulatur end det Forslag, som de Herrer bragte frem i 1875—76. Men der var dog den store Forskjel, at dengang blev det fremsat — det kan gjerne være, at det var affekteret — i Overbevisningen om, at det var godt og rigtigt, men den negang er det fremsat med Bevidsthed om, at det ikke kan bruges til Noget. Det, der burde være gjort mellem 2den og 3die Behandling er ikke sket, vi ere ikke komne hinanden nærmere. Herom sagde det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds i Formiddags, at det var vor Skyld, at vi ikke havde søgt at komme hinanden nærmere (Afbrydelse af Berg). Det sagde det ærede Medlem i Formiddags, at vi søgte ikke at komme hinanden nærmere, thi det var os, der burde have gjort Tilbudet, men jeg skulde være tilbøielig til at være den Anskuelse, at skulde Nogen nu gjøre Tilbud af Hensyn til Folkethinget, maatte det være det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Jeg har endnu idag den samme Anskuelse om dette Spørgsmaal, som jeg udtalte ved 2den Behandling, at det Naturlige og Rigtige havde været, om vi fra alle Sider havde søgt, medens Sagen er til Forhandling i Folkethinget, at faae en Lov, der kan siges dog paa nogen Maade, at være et Udtryk for Folkethingets Mening om denne Sag, Kun paa denne Maade kan man forsvare at sende Loven over i Landstinget, naar man vil, at Landstinget skal respektere Folkethingets Mening; men at sende Loven derover med en Henvi- sning til, hvad der mulig kan udrettes i et Fællesudvalg, er i Virkeligheden at opgive Folke- thingets Indskydelse paa Stillingen, og tror man, at man kan faae Velighed til at sige det sidste Ord i et Fællesudvalg, saa skjønner jeg ikke rettere, end at det er, fordi man tror at have 'en vis Trumf iommen, som man haaber at kunne sætte igjennem; men det kunde jo være, at dette Gaab vilde brikte. Men den, for hvem jeg tror, at det er uheldigt at gjøre denne Henvi- sning til Fællesudvalget, maa absolut være den ærede Mi- nister; thi en Minister, der vil vise en Sag til et Fællesudvalg, har i Virkeligheden opgivet Sa- gens Gjennemførelse. Det forekommer mig der- for, at det havde været naturligt at tænke saa lidt som muligt paa Fællesudvalg og at rette Bestræbelserne paa at komme til Forstaaelse uden et Saadant. Dette burde have været forsøgt mel- lem 2den og 3die Behandling og dette faameget mere, som den ærede Minister i den Skrivelse, som blev oplæst i Formiddag, har henvist til, at han ikke vilde tage nogen afgjørende Beslutning, før han havde hørt Landstingets Mening, fordi det her Foreslaaede afveg saa meget fra det, Landstinget havde vedtaget i 1876. En

fornyet Henvendelse til Ministeren kunde saaledes ikke frugte, og det var derfor naturligt, om vi havde søgt indenfor Udvalget at komme til Forstaaelse, om ikke paa alle Punkter, saa dog om alt det, hvorom Enighed kunde til- veiebringes. Men var denne Wei- allerede i og for sig den eneste naturlige, saa maatte den for- mentlig ogsaa staa saaledes for dem, der kun ville se paa Sagen med Fællesudvalget som Perspektiv, thi hvis man virkelig vil have Sagen i et Fælles- udvalg, saa burde man sørge for, at de Differen- s-punkter, der ligge os imellem, blive saa faa som muligt, thi ere vi uenige om Infanteriet, om Ar- tilleriet, om Kavaleriet, om Ingenieurerne, for ikke at tale om andre Smaa-ting, hvorledes vil man saa kunne tænke sig, at der som Frugt af For- handlingerne i et Fællesudvalg skal kunne komme en Lov, der er istand til at bære en Ordning, der paa nogen Maade kan betrygge vort Forsvar? Vi kunne ganske vist faae en Lov, men det er min fulde Tro, at Faren ved den Wei er, at om et Hjerdingaar eller et halvt Aar vil den nye Lov fra Hærens Side blive erklæret for at være daarligere end den, som den har afløst, og saa vil ikke nogen Regjering eller nogen Minister paa- tage sig igjen at bringe Sagen for Folkethinget for at søge Loven ændret. Jeg vil for mit eget Vedkommende udtale, at jeg gjerne havde ønsket, at det Mindretal, hvortil jeg hører, atter havde opstillet sine Ændringsforslag til 3die Behandling; men da mine Meningsfæller ikke delte mine An- skuelser paa dette Punkt, fandt jeg det rigtigst at følge dem, idet jeg i alt Væsentligt kan tiltræde den Anskuelse, der blev fremsat af den ærede Ordfører om dette Punkt, thi det var givet, at som Sagen stod, vilde der ikke kunne ventes anden Frugt af, at vi havde opstillet vore Ændringsfor- slag ved 3die Behandling, end at de alle vare blevne forkastede. Altsaa vilde dette Skridt mere have været af formel end af reel Natur. Ikke bestemmende vil jeg sige, at jeg dog har havt den Betænkelse ved at unblade at stille Ændrings- forslag, at man nu maasse kan gjøre den Anke imod os, at naar vi vare gaaede saa langt i vore Indrømmelser — Mange mene for langt — og havde fastholdt dem selv paa en Tid, hvor der ikke vistest os Imødekommen fra anden Side, saa burde vi ogsaa have opstillet vore Forslag til 3die Behandling. Den ærede Ordfører har for- klæret Grunden til, at det ikke er sket, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Men idet jeg forlader dette Punkt, kan jeg ikke unblade at henlede det ærede Medlem fra Koldings (Berg) Opmærksomhed paa, at hans Opfattelse af Sværes Stilling til Sagen har været en anden, end den er bleven nu, da han stiller sig paa Angribernes Side, og skulde han ønske at faae nærmere Op- lysninger i saa Henseende, vil han blot behøve at staa op i Hærundervalgets Forhandlingsprotokol og